

Мемишъ паша седѣше на малкия лафетъ.

Мемишъ-паша бѣше лудъ. Истински лудъ. Паша му викаха на подбивъ. Така му викаха сами пашитѣ. Така си викаше и той, защото смѣташе, че е братовчедъ на султана и че е изпратенъ да следи какво става изъ вилаета. Той бѣше окиченъ съ безброй тенекийки и дрънкалца, които замѣстваха ордени, съ разноцвѣтни стѣклъца и голѣми китки трендафилъ. На главата му, зашито къмъ голѣмата чалма, едно дълго парче отъ огледало чупѣше лжчитѣ на слънцето. Най-голѣмата особеностъ на Мемишъ-паша бѣше неговиятъ чебукъ дълъгъ два аршина и дебелъ, като копралъ. А най-голѣмата особеностъ на чебука бѣше кафезътъ съ две синигерчета, завързанъ по срѣдата му.

Въ този си видъ седѣше Мемишъ-паша на лафета и глупаво се смѣеше на военната музика, която вървѣше задъ топа и свирѣше маршове.

Защо седѣше Мемишъ-паша тамъ?

Защото бѣше лудъ!

Единъ таборъ низами ограждаше триумфалното шествие. То се движеше бавно, тежко, съ подобаващата внушителностъ. Навременъ спираше и тогава Мемишъ паша държеше речъ!

Лудиятъ се изправяше, изглеждаше насъбралитѣ се и добре изфѣляше заученитѣ думи:

— Виждате ли, бре разбойници, каква е нашата победоносна армия? Увѣрихте ли се, че седемъ краля да се събератъ, пакъ нищо не могатъ да направятъ на нашитѣ бабаити!... Гиди комити... кучета!

— Машала, Мемишъ-ага, — крещѣха старитѣ османлии.